

99

KLUKŮ

MICHA SUMMERSE

ADAM SASS

Přeložila Andrea Krajčovičová

99 kluků

Micaha Summerse

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Adam Sass
99 kluků Micaha Summerse – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

99

KLUKŮ
MICAHA SUMMERSE

A D A M S A S S

COO
BOO

Přeložila Andrea Krajčovičová

Davidovi, který se za toho pravého
v téhle knize rval

I. KAPITOLA

100. KLUK

Jak vím, že je to ten pravý? Protože už jsem dvakrát zvracel, a to jsem ho zatím ani nikam nepozval. Moji kamarádi by se bez tohohle detailu radši obešli, ale jinak souhlasí, že zvracení ze stresu je naprosto skvělý důvod zatáhnout školu a poprvé v životě pozvat kluka na rande.

Kdo by se taky dneska soustředil na komplexní čísla nebo aféru Watergate? Všechno se mi snaží naznačit, že se mám konečně rozhoupat – tradiční šedá peřina zamračené oblohy nad Chicagem se roztrhala a pod ní se vylouplo nebe slibně tyrkysové barvy jak z krabiček od Tiffanyho. Po půl roce máme první teplý den, což se mi dost hodí – na plnění současného úkolu si můžu vzít svoje oblíbené černé tílko, ve kterém moje ruce vypadají namakaně (s důrazem na slovo „vypadají“). Výčitky, že zatáhnou školu, mě netrápí. Většinu závěrečných zkoušek mám za sebou, třetíák už prakticky skončil a polovina čtvrtáků dneska ve škole stejně nebude.

Jako třeba Andy McDermott.

Kolem Andyho soustředěně kroužím už od začátku května jako žralok kolem topícího se námořníka. Skoro rok chodil s holkou, kterou znám z hodin keramiky, ale během jarních prázdnin ho podvedla, rozešli se a Andy pak začal docházet do našeho školního LGBTQ+ spolku.

Jsem zapisovatelem spolku, ale z té schůze, na kterou přišel, jsem zvládl zapsat jenom OMG PŘIŠEL ANDY.

Moje nejlepší kamarádka (a nejlepší špionka) Hannah zjistila, že dneska má Andy v plánu se na školu vybodnout a místo toho v Grantově parku natáček tiktoky pro svou kapelu. Takže přesně tam si to na pennyboardu co nejrychleji frčím i já.

Maličký, sytě růžový skejt se pod váhou mojí přečpané tašky vzpouzí, ale získat znova rovnováhu mi nedělá žádné problémy. Přece jenom jsem hubený jak párátko a ve svých sedmnácti letech vypadám na dvanáct. Když přejíždím rezavě hnědý most mezi čtvrtí Gold Coast, kde bydlím, a čtvrtí Loop v centru města, do obličeje mě šlehá jarní vítr. Jakmile dorazím k Michiganskému jezeru, ukáže se, že město je záškoláků – majitelů plachetnic, cyklistů, běžců i lidí, co si jen udělali piknik – plné, protože po příležitosti vychutnat si od října první záchvěvy tepla jsme skočili všichni.

Jemný vítr ale na kyselé pobublávání v mém žaludku nemá žádný vliv.

Dnes je ten slavný den, kdy Micah Summers poprvé v životě pozve kluka na rande, ať už to dopadne jakkoli.

Ale jestli to nedopadne dobře...!

Když pennyboard konečně zastavím před kamennou zídou vedoucí do Grantova parku, usměje se na mě štěstí, protože Andy McDermott už tu je. A je tady sám. Andy se jinak než ve společnosti svých děsivých kamarádů prakticky nevyskytuje.

Ale teď je tady bez nich a čeká frontu před pouličním stánkem s hotdogy.

Andy je kluk jak z pohádky – teda nějaký ten trošku punkový jako z *Následníků*. Konečky kudrnatých vlasů má obarvené na světle modrou, na lehce opálených tvářích sem tam pár pih, peřičku v uchu, kolem pasu zavázanou flanelku a na každém prstě stříbrný prsten. Perfektní outfit na retro hudební klip.

Nádech, výdech, olíznu si suché rty, připnu si skejt k zadní straně tašky a stoupnu si do fronty za Andyho.

Ještě si mě nevšiml. Moje srdce se ne a ne uklidnit.

Prodavačka ze stánku – hlučná postarší běloška, od hlavy k patě v oblečení s logem týmu Chicago Bulls – pokyne Andy-mu, aby si objednal.

Jak se s ním mám dát do řeči? A jakmile se mi to podaří, jak ho někam pozvu tak, aby ho moje horlivost neodradila, ale zároveň aby to vyznělo jednoznačně a naše rande se neproměnilo v kamarádský pokec bez jakékoli vášně?

V reálném světě kluci nejsou pohádkoví princové – jsou to děšivé, nepochopitelné bytosti pocházející z tajemných lesů.

Na dýchání teď není čas. Rychle sáhnu po telefonu, potřebuju pomoct, a tak pošlu zprávu Hannah: **SOS! McDermott si kupuje párek v rohlíku, je ve frontě přede mnou. Co mám dělat?**

Na odpověď nemusím čekat dlouho: **Pozvi ho na rande!**

Telefon skoro rozmáčknu. Už od sedmičky Hannah chodí s jedním perfektním a oblíbeným klukem za druhým a na rande ji vždycky jako první pozvou oni, takže nevím, proč si myslím, že se mně – mladému gayovi, co to ještě v randění nedotáhl ani na úroveň běžnou u dětí na začátku druhého stupně – její rady kdy budou hodit.

Díky, Hannah, ale jak? odpovím.

Prostě se ho zeptej, jestli si s tebou nedá hotdog.

Ale aby to vyznělo, že tím hotdogem ve skutečnosti myslíš něco jiného.

Já tady propadám zoufalství a ty si děláš srandu!

Pozvi ho na oběd!

Konečně nějaký konkrétní a realistický první krok! Hannah je nejlepší.

„... a projet zahradu,“ říká Andy prodavače hrubým, zastřeným hlasem.

„Čtyři dolary a padesát centů, prosím,“ odpoví mu.

Než Andy najde peněženku, s kartou v natažené ruce k nim přiskočím. „Platímjá,“ vyrazím se sebe, jako kdyby to byla jedna slabika.

Andy o krok ustoupí, na neoholené tváři se mu skví šokovaný výraz.

Ale ne. Šel jsem na to *příliš* rychle.

„Promiň!“ Z neznámého důvodu zvednu ruce, jako kdybych se vzdával. „Ehm, platím já?“

Andyho dlouhé řasy se zatřepotají a zděšený výraz pomalu nahradí prohnaný úsměv. Bezva. Zase začnu dýchat. „Jé, čau,“ pozdraví mě. „Micah, vid? Z toho školního klubu, že jo?“

Ví, kdo jsem!

„Jo, jo, ehm...“ řeknu a kartu podám prodavače. Pohledem zběsile těkám z místa na místo, ale na Andyho se nepodívám *ani jednou*. Nic nejde podle plánu. Na Andyho zničehonic vyskočil nějaký pitomeček, kterého skoro nezná, a nezdá se, že by se mu chystal vysvětlit proč.

„Dáš si taky, nebo platíš jenom ten jeho?“ zeptá se paní za stánkem.

Chodník se pode mnou točí. Nic do sebe nedostanu. „Jenom ten jeho,“ zamumlám.

„Tak dík moc,“ řekne Andy přátelsky, ale ani tón jeho hlasu mě nedokáže uklidnit.

S vypětím všech sil se mu podívám do tmavě hnědých očí se zlatými skvrnkami. Usmívá se.

Věnuje mi příliš velkou pozornost. Sevře se mi žaludek.

Usměj se, Micahu. Poslechnu se. Moc vystrkuješ zuby! Zavřu pusy. Teď vypadáš, jako kdyby ti bylo blbě od žaludku. Ale mně blbě od žaludku je! Andyho úsměv se začíná vytrácet. Ztrácí zájem!

„Nevím, co máš v plánu dneska večer,“ vypadne ze mě.

Andy povytáhne obočí, v němž má piercing. „Nevíš... nevíš, co mám dneska večer v plánu?“

Chtěl jsem říct *Nevím, co máš v plánu dneska večer, ale jestli máš čas, nechceš zajít do kina / na večeri / kamkoli*. Ale před tou důležitou částí jsem se samozřejmě strachy zasekl, takže teď zním jako totální blázen!

„Tady vracím kartu, zlatíčko,“ řekne prodavačka a podá Andymu zabalený hotdog a sáček chipsů. Žena za mnou popostrčí své děti, aby si objednaly, a my s Andym poodejdeme z fronty.

Co to jako sakra dělám? Budu ho teď prostě celý den pronásledovat jako smutný duch?

„Chtěl jsem říct, jestli máš, ehm, dneska večer čas...“ vykoktám.

Andy našťestí pochopí, kam tím mířím. Mírně svažší obličej a nakloní se ke mně: „Micahu... Fakt si toho cením, ale –“

„V pohodě!“ vyjeknu. „Hezky dostuduj, hezky si užij ten hotdog, čau!“

Rozběhnu se opačným směrem jako gazela, kterou si jaguár už už chce dát k obědu. A nezpomalím, dokud se ze mě toxická kyselina nevypaří.

Srdce se mi v hrudníku scvrkne. Zase jsem to nezvládl.

Jakmile jsem od Andyho v bezpečné vzdálenosti několika ulic, hodím na zem pennyboard a zamířím do parku Millennium, kde je sice docela dost turistů, ale aspoň se mezi nimi

můžu ztratit. Protože v tuhle chvíli se ztratit potřebuju. Když ze skejtu seskočím, vykopnu si ho do náruče a s překříženými nohama si dřepnu pár metrů od Fazole – obrovského zrcadličího se uměleckého díla ve tvaru, jak jinak, fazole.

Otevřu tašku a vytáhnu z ní uhel v tužce a skicák od Mole-skine. Jakmile se prsty dotknu drsného povrchu papíru, pocit ponížení ve mně začne vřít.

Risknul jsem to – *no, tak trošku* – a nevyšlo to – *taky tak trošku*.

Je to fakt na houby. Nejvyšší čas na to pustit Andyho z hlavy a z tohohle zabouchnutí se vykreslit.

Rozmáchlými hrubými tahy začnu Andyho McDermotta načrtávat, ale ne tak, jak vypadá ve skutečnosti, ale jak jsem ho viděl zamilovanými očima. Jeho rysy přeháním – z vlasů s modrými konečky se stane hříva po ramena, z očí jsou zářivé, nazlátlé měsíce a flanelka se změní v potrhaný, vzdouvající se středověký tartan.

Je to, stejně jako Westley v *Princezně nevěstě*, pirát. Nebo vlkodlak z těch romantických knížek, které jsem jako malý kradl mámě z nočního stolku.

Vlkopirát.

Přidám pár ozdobných detailů, například tetování nočního lesa na Andyho levé paži. Kruh místo pecičky v uchu. Pár drobných špičáků vyčuhujících zpod hustého kníru.

Pravému Andymu McDermottovi se už vůbec nepodobá. V mých představách mě vlkopirát Andy bleskově unese do svého obydlí v hloubi začarovaného lesa. Nemusím ho nikam zvat a zakoktat se u toho – jsem prostě jen vlkopirátovým dobrovolným zajatcem. V mých představách nejsem sedmnáctiletý naprostý nováček, co se randění týká...

Na rozdíl od svých kamarádů jsem z pohádek nikdy nevyrostl, protože si nemyslím, že jsou hloupé nebo nereálné. Osamělým queer klukům můžou připadat stejně reálné jako cokoli

jiného, možná i víc, protože příběh ovládáme sami. Ve skutečnosti jsem úplně k ničemu. Nevydám ze sebe ani hlásku. Nedočkám se ani klukům, co se mi líbí, podívat do očí. Ale v pohádkách si můžu lásku idealizovat, jak jen chci. Můžu být kýmkoli.

Když kreslím, jsem sám sebou.

Otevřu Instagram, rázem mi to dodá novou sílu a zlepší náladu. Ačkoli jsem na svůj umělecký profil @InstaLovesInChicago celý týden nic nepřidal, protože jsem dělal závěrečné zkoušky, přibýlo mi dalších tisíc nových sledujících. Už jich mám skoro padesát tisíc! Komentáře se snažím nečíst, takže nevím, jestli mě lidi chválí, nebo kritizují, ale po dnešním zklamání jsem přesně tohle potřeboval – připomenout si, kolik lidí moje umění sleduje.

„*Fakt si toho cením, ale...*“ Nenechal jsem to Andyho ani dořít, jako kdyby to, že ho zastavím v půlce, znamenalo, že mi dá košem o něco míň. A ať už by pokračoval *ale nemám zájem*, nebo *ale ještě jsem se nevzpamatoval z rozchodu*, necítí ke mně to, co já k němu. A tak se ten pocit, o kterém jsem si myslel, že je láska, rozváže jako tkanička a ukáže se, že se ve skutečnosti jedná jenom o jednostranné poblouznění. Láska musí být opětovaná.

No nic. Micah Summers zase mířil vedle.

Stejně jako v předchozích devětadevadesáti případech (kdy jsem se, jak optimisticky říkávám, *skoro trefil*) žije přízrak mé zamilovanosti dál v romantické kresbě znázorňující to, co mohlo být.

Když jsem skicák před dvěma lety dostal k narozeninám, měl dvě stě osm prázdných stránek. Dneska už jsou na devadesáti devíti z nich dokončené skici mých kluků pro Instaloves, každý z nich s láskou postříkaný tenkou vrstvou fixativu od Krylonu.

Zafixovaní. Postnutí na Instagram. Dokonalí.

Devětadevadesát kluků.

Ještěže nikdo neví, že účet ve skutečnosti patří mně. Moje rodina před pár lety vystupovala v jedné reality show (a mého tátu zná každý), takže fakt nechci, aby celý internet věděl, kolikrát se Micah Summers do někoho nešťastně zamiloval. Díky tomu, že je profil Instaloves anonymní, může být o mých kresbách, ne o drbech. Poskytuje mi prostor, kde můžu experimentovat a jako umělec se najít.

Rychle nahlédnu do upozornění na soukromé zprávy, nepřetčené zprávy od fanoušků se tam plazí v nekonečných sloupcích. V drobných náhledech zpráv vidím, že se všechny vlastně ptají na totéž:

Kde je 100. kluk?

Kdy postneš kluka číslo 100?

100. kluk bude KDY?

Kdy se objeví můj princ?

Znovu na mě padne smutek. Z devadesáti devíti kluků, co se mi líbili, jsem na rande nepozval ani jednoho.

Celý týden jsem si myslel, že stým klukem bude Andy – a z pouhého předmětu zájmu bude konečně i něco víc. Ale osud se rozhodl, že chvíle na kluka číslo 100 ještě nenastala a že si na sebe ještě budeme muset počkat.

II. KAPITOLA

PRINC

Vlkipiráť cíťí, že máš strach, ale nedokáže přijmout, že se cíťí nepříjemně. „Nemusíš nic říkat,“ zašeptá. „Vím

o jednom místě, kde společně můžeme být sami sebou.“
Podíváš se mu do zlatých zvířecích očí a okamžitě si
připadáš v bezpečí. Tenhle zanedbaný neznámý přesně
ví, co potřebuješ. Nebojí se si z tebe trošku utahovat, ale
ví, kdy přestat, aby se tě nedotkl.

Nalodíš se na jeho plavidlo a společně odplujete do
starobylého hradu jeho rodu. Jakmile tam dorazíte,
utáboříte se v horách. Podá ti horký cider v keramickém
hrnku, který sám vyrobil. Vedle tebe se uvelebí věrný
vlkodav.

Instagram zavřu, aniž kresbu postnu.

Andyho ruce na ní vypadají příliš velké. Není to ono.

Nic není ono!

Moje příspěvky na Instaloves většinou působí skutečně
právě díky tomu, že si od nich držím odstup. Když si prohlíží-
te moje kresby a čtete popisky pod nimi, necháte se jimi zcela
strhnout. V popisované fantazii si představíte sami sebe. Všem
obrázkům jako předloha posloužili kluci, do kterých jsem se
zakoukal, ale mým úkolem je nakreslit je tak přehnaně, že lidé
cítí to, co já. Ale když se podívám do Andyho nakreslených
očí a na jeho deformované ruce, cítím se, jako by mi na žalu-
dek šlapala obrovská neviditelná bota. Jeho kouzlo se někam
ztratilo.

Proč se mi to tentokrát nepovedlo?

Povzdechnu si. Tenhle neúspěch mě zabolěl. Myslel jsem si,
že jsem mu v očích něco viděl, možná záblesk zájmu. Možná si
to jen namlouvám. Možná zájem *má*, ale ještě se nesebral z toho
rozchodu. Nebo by možná i o tom, že by se mnou chodil, za-
važoval, kdybych to tak královsky nepokazil.

Telefon mi vibrováním ohlásí zprávu od Hannah: **Tak cóóó???** Jako odpověď pošlu palec dolů, na což napíše: **Nesejdeme se za 20 minut v Audrey's? Elliot ti udělá chai latte.**

Elliot.

Hannah si nedá říct a neustále se snaží, abychom se s tímhle klukem skamarádili. To, že jsme oba gayové, přece neznamená, že se automaticky musíme kamarádit. Chci jí drze odepsat **Ne, díky!**, ale na to je na mě příliš hodná. Na skejtu přejíždím přes centrum Chicaga a na chloupcích na šiji mě hřeje první letošní letní den. Tohle příjemné teplo mi fakt chybělo. Je mi jasné, že nejpozději v červenci už budu škemrat, aby byl říjen, ale dneska mi zlepší náladu i samotné krásné počasí.

Teda krásné počasí a chai latte z kavárny *Audrey's*.

Audrey's jsem nedávno úplně propadl. Hannah mi ji ukázala v ideální fázi mého života, protože v mém předchozím oblíbeném podniku *Intelligentsia* se už nemůžu ani ukázat.

Pracuje tam totiž jeden z kluků z Instaloves, ten s číslem 59.

Když cestou k *Audrey's* zahýbám za roh, devětapadesátý kluk zrovna do výlohy kavárny instaluje ceduli s jejich speciální letní nabídkou. Úplně vidím, jak se mu nad hlavou objeví bublina s číslem 59. Všimne si mě, když přecházím silnici, ačkoli mu do očí spadá dlouhá tmavá ofina. Usměje se, ale můj poslední propadák mě natolik vykolejil, že mu úsměv opětovat nedokážu. Zdvihne ukazováček a prostředníček do věčka, mně se na něj nějakým zázrakem podaří ukázat to samé a prchám.

Než vejdu do útulné francouzské kavárny *Audrey's*, vytáhnu skicák a znova si vlkopiráta Andyho prohlédnu.

Drobné chloupky vzadu na krku se mi horkem kroutí. Necítím nic. Byl jsem přesvědčený, že spolu začneme chodit, a v mém skicáku teď vypadá stejně směšně, jako se já cítím.

Chci víc než flirtující pohledy. Chci cítit, že mezi námi něco je.

Stý kluk musí být výjimečný – opravdické rande, ne jenom další zklamání. Andy to nebyl. Stým klukem nemůže být někdo, kdo se na mě lehce usměje a já si díky tomu bláhově namluvím, že se mu líbím. Znamení musí být jednoznačnější a zájem musí být oboustranný.

Zatímco lidé kolem mě vesele usrkávají svá latte, já nožem ze skicáku list s Andyho kresbou odříznu. Ostří nože projede papírem a vlkopiráť Andy letí do koše.

„Nechť odpočívá v pokoji,“ poznamená Hannah. Moje nejlepší kamarádka – drobná, stylová černoška tmavé, vždy rozjasněné pleti – se vedle mě zjeví jako mávnutím kouzelného proutku. Společně se zadíváme na Andyho obrázek v popelnici.

„Kdo to byl?“ zeptá se.

Hannah z obrázku Andyho nepozná, ale já si vzpomenu na jeho vůni s tóny hořčice, čerstvě opečené cibulky a pižmové kolínské. Povzdechnu si. „Můj vysněný kluk.“

Hannah se zachichotá a zavěsí se do mě. „Těch už bylo.“

„Hele, jednou se mi to splní.“

V přeplněné kavárně můžu splynout s davem a na pocit ponížení pomalu zapomenout. Lidí kolem mě nevědí – a ani je to nezajímá –, jak příšerně jsem se právě před Andym McDermottem ztrapnil.

Ze zadní části místnosti s cihlovým obkladem na nás s Hannah mává moje sestra Maggie čekající v chumlu dalších zákazníků na kávu. Už objednala i nám. Ačkoli si naše rodina může dovolit nám každému pořídit obsáhlý šatník, s Maggie stejně nakonec nosíme pořád dokola to samé, jako kdybychom byli kreslené postavičky. Maggie má pocuchané kaštanové vlasy, pleť tak světlou, že vypadá jak z mramoru, a na sobě jako obvykle

výhradně pohodlné sportovní oblečení. Já jsem v uniformě bělošských gayů, vzal jsem si stylové tepláky a laciné černé tílko s barevnými šmouhami. Hannah si naopak na módě zakládá daleko víc a dneska se ukázala v dalším outfitu, který jako by vypadl z instagramového feedu – oblékla se do tmavě modrozelené úzké sukně po kolena, sladila ji s halenkou s krátkými rukávy a doplnila to brýlemi s kostěnými obroučkami a ozdobnými kamínky.

S Hannah si prorazíme cestu hustým davem a připojíme se k mojí sestře čekající u pultu. „Proč jste venku zírali do popelnice?“ zeptá se Maggie.

„Další zahozený kluk číslo sto,“ zatváří se Hannah lítostivě.

Maggie zmizí úsměv z tváře. „A co bylo špatně na tomhle? Ježiši, prostě si už někoho, kdo se ti líbí, vyber a postni ho. Tvoje sledující to čekání znudí.“

Ztuhnu. Maggie bude příští rok ve druháku, na univerzitě studuje tělovýchovné lékařství a do umělkyně nebo influencerky má pěkně daleko.

„Proč se tváříš takhle?“ stáhne Maggie rty. „Mám si všimnout sebe, jo?“

Pokrčím rameny, mávnu rukou a snažím se to naformulovat co nejjemněji: „Snažím se najít toho pravého. Nemůžu si jenom prostě někoho vybrat.“

Maggie pozvedne ruce v gestu, kterým říká „fajn, tak si dělej, co chceš“, a Hannah se podél pultu protáhne k Elliotovi, malému baculatému baristovi, jehož slámově blond vlasy jsou jen o pár odstínů tmavší než jeho pleť. Do všeobecných povzdechů o tom, jak to tu trvá, zahlásí Elliot název dalšího nápoje: „Skořicové cold brew!“ Několik lidí nahlas poznamená, že o skořicové cold brew si někdo řekl dlouho po tom, co si oni objednali na přípravu daleko lehčí kávu. Očividně jsou tady přes kávu odborníci všichni.

Elliot se potichu omluví, vrátí se k napěňovači mléka a já si v řadě táhnoucí se až od pokladny všimnu prázdného kelímku, který čeká na moje chai latte.

Chudák. Tahle fronta je k uzoufání nekonečná.

Maggie se na mě otočí a povytáhne obočí. „A hádám správně,“ zeptá se, „žes ten obrázek předtím, než jsi ho vyhodil, nikomu neukázal, ani Hannah?“

Pošlu jí vzduchem pusu a doufám, že se mě nebude vyptávat na celý příběh. Naštěstí jsem se do Andyho zabouchl teprve nedávno, takže o tom nikdo kromě Hannah neví.

„Fakt tuhle tvoji divnou posedlost tím, že nikomu svoje kresby neukazuješ, nechápu,“ dodá Maggie.

„Prostě to tak mám, oukej?“ odpovím. „Proč si asi tak myslíš, že jsem loni měl soukromé hodiny výtvarky?“

Maggie pokrčí rameny. „Já vím, ale to už bylo celkem dávno, navíc Instaloves jsou dost populární, tak jsem si myslela, žes ten odpor ukazovat lidem svoji tvorbu už překonal.“

„Lidi, co sledují Instaloves, neví, že je to *můj* účet.“

S Maggie se o tomhle hádáme aspoň jednou za měsíc, takže buď trpí selektivní ztrátou paměti, nebo se mě jako policejní vyjednaváč snaží udolat.

Hannah na mě zamává, vydám se za ní a nechám Maggie, která si do stories na Instagramu přidává informace o svém dnešním běhu, samotnou. „Maggie tě števe?“ zeptá se Hannah s letným úsměvem.

„Trošičku, no,“ zaúpím, „pořád dokola si mě dobírá, proč nikomu neukazuju, co kreslím.“

„Jenom chce, abys nebyl tak citlivej. Třeba se pak rozhoupeš a nějakýho kluka pozveš na rande?“

Zase cítím, jak se mi v žaludku sbírá kyselina, a zblednu. Hannah má nejspíš nějaké speciální čidlo, které jí napoví, kdy mi *není zrovna do zpěvu*, protože mě chytí za ruku.

„Fakt to bylo tak špatný?“ chce vědět.

Povzdechnu si. „Nezvládl jsem to. Byl jsem tak blízko, ale... jak mám docílit toho, abych se nesesypal, a mohl si tak někdy s nějakým klukem normálně popovídat? Moje tělo prostě takovou situaci *naprosto* jasně odmítlo.“

Hannah se vytáhne na špičky a dá mi pusku na čelo. Na krku mě příjemně zamrazí. „Promiň, že ti neumím poradit,“ omluví se, „já nikoho nezvu. Kluci zvu mě. Přejdi na mou stranu!“

„Práááavě o to se snažím.“

Rozesmějeme se a pak zasténáme. Aspoň se můžeme spolehnout jeden na druhého.

Čekáme dál a z kuchyně za Elliotem vyjde jeho manažerka. Jeho šéfová je panovačná, světlou pleť má spálenou od sluníčka, na sobě nažehlenou a úhlednou košili a vlasy v culíku utažené způsobem, který u baletek způsobuje trakční alopecii. „Kdy máš mít pauzu, Elliot?“ zeptá se.

„Za deset minut,“ odpoví jí, aniž přeruší, co právě dělá. Manažerka na to neřekne nic. Rozhlédne se po ostatních zaměstnancích, ale všichni jsou vystresovaní a na hranici svých možností, nezdá se, že by někdo z nich mohl Elliota vystřídat.

„Tak můžu, ééé, pauzu vynechat a pokračovat,“ řekne Elliot poraženecky.

„Díky, takhle se chová správný týmový hráč,“ prohlásí vedoucí a radostně mu stiskne rameno, jako kdyby byla jeho nejlepší kamarádka. Svou pomoc nenabídne a zase zmizí do kuchyně, zatímco po ní Hannah vrhá jeden vražedný pohled za druhým.

Při pohledu na nekonečného hada nápojů čekajících na přípravu svráštím obličej. Jsem vyčerpaný za Elliota. A to jsou tyhle sezonní davy nic oproti tomu, co nás čeká během festivalu *Taste of Chicago*.

Tenhle tradiční kulinářský festival, konající se u břehů Michiganského jezera, už za měsíc a kousek vytáhne obyvatele města

z klimatizovaných místností a nabídne jim jídlo od amerických hvězd z oblasti gastronomie (obyvatelé Chicaga mají při sestavování tohoto žebříčku zakázáno brát ohled na New York). *Taste of Chicago* je úžasná akce, pokud na ni jdete jako návštěvník. Ale když pracujete v gastru, festival je vaší noční můrou, během které se populace našeho do ruda rozpáleného města přes noc zázračně ztrojnásobí.

Chudáček Elliot se během *Taste* určitě zblázní.

Nicméně teď to vypadá, že se panujícím chaosem nijak rozházet nenechá. Nebo je možná prostě takový klidáš. Těžko říct. Přistěhoval se sem teprve nedávno. Chodíme každý do jiné školy, takže se známe hlavně jako „*ten druhý* nejlepší kamarád Hannah, co je gay“. Abych byl upřímný, kdykoli se o něm zmíní, závistivě ztichnu.

Nikdy teda neudělal nic, čím by si moji nevraživost zasloužil. Loni v létě byli s Hannah na stáži na veterině. Psychicky nezvládala, kolik tam bylo nemocných zvířat a mazlíčků bez domova, ale Elliotovým snem je stát se veterinářem, takže jí pomohl se s těmi nepříjemnými aspekty práce vyrovnat. Za pouhý měsíc se z nich stala nerozlučná dvojka, taková, jaká jsme s Hannah od narození.

Ze dvou nejlepších kamarádů Hannah je on ten, kterého byste popsali jako zlatíčko. Nikdy by ho ani nenapadlo si před ní střežit, co nakreslil.

A nejspíš proto má Elliot na rozdíl od tebe kluka.

Konečky prstů mě zabrní a začnu v nich ztrácet cit. Abych přestal myslet na dnešní odmítnutí, rozkliknu si profil Instaloves a projdu si svoje starší obrázky. Mám tu kresbu kluka se sluchátky na uších, který tančí v nadzemce, a v popisku příběh o našem bohémském bytě ve čtvrti přezdívané Boystown, kde bychom dny trávili skládáním hudby a malováním. Na další kresbě jsem zachytil kluka s vlasy po stranách hlavy ostříhaný-

mi nakrátko, který se mnou chodil na biologii pro pokročilé a jednou mě potkal cestou z basketu. Pro účely instagramového příspěvku bylo jeho oblíbeným sportem lyžování, vzal mě s sebou do alpské horské chaty, a když se začalo stmívat, sebevědomě se mnou šusem sjížděl tamní svahy.

Instaloves jsem si založil pro sebe, ale moje příspěvky si překvapivě našly i další uživatele, na které anonymní čarovné kresby zapůsobily. Vypadalo to, že lidé jejich fantaskní svět *potřebují*, zvláště proto, že reálný svět není pro naši lásku dělaný. Queer lidé si musí pohádkové příběhy tvořit sami z ničeho a já udělám, co bude v mých silách, abych vám umožnil snít.

Znavený svět si aspoň trošku snít zaslouží.

„Možná má Maggie pravdu,“ poznamená Hannah. „Vytáhni ten obrázek z koše a zkus ho předělat. Musíš využít svojí popularity. Lidi se na kluka číslo 100 těší!“ Její pronikavý hlas se dobře nese a přehluší i pískání linoucí se z Elliotova napěňovače mléka. Pár lidí se zvědavě otočí.

„Ne tak nahlas,“ zašeptám a stáhnou hlavu mezi ramena, jako bych byl želva. „Nechci, aby Elliot slyšel, že je to můj profil.“

„A sakra...“ Hannah se zašklebí a vrhne na Elliota, který zrovna připravuje cappuccino, letmý pohled. „Já mu to řekla.“

„*Hannah!*“

„Nevěděla jsem, že to nesmí vědět vůbec nikdo.“

Přidá se k nám Maggie a zeptá se: „Co se zase děje, Ufňukanáku?“ Jakmile uslyším tuhle její oblíbenou přezdívku – kterou se mi vysmívá: *ufňukaný Micah už zase brečí* –, svaly na zádech se mi napnou jako kočce. Nevšímám si jí.

Elliotovy ruce ladně tančí mezi kelímky. Nezpomalí, ale mrkne na mě a zašeptá: „Nechám si to pro sebe! Tvoje obrázky na Instaloves jsou nádherný, fakt gratuluju!“

Cítím, jak mi začínají hořet tváře. Zdráhavě se usměju. „Díky, Eliote.“

„Přes umění je tady Brandon, ale podle mě jsou skvělí!“

Můj úsměv rychle zmizí. Přeloženo: *Řekl jsem to i svému klukovi a podle něj jsou děsný.*

Snažím se na něj nevyštěknout. Asi nevadí, že to milý, dokonalý a bezchybný Elliot ví.

Do čtyř velkých ledových káv nahází led, ale když objednávku vyvolává, papírový držák s pitím se prohne. Zachytí ho, zhluboka si oddychne a z očí si odfoukne pramen vlasů. Když nápoje vyvolává podruhé, cestu davem si prorazí mohutný muž s knírkem a ruku, v níž drží otevřený kelímek kávy, prudce namíří na Elliota. „Je to studený,“ zabručí a Elliot sebou trhne.

Držák na kávu se opět nahne.

Zadržím dech, ale Elliot ho vyrovná.

„To se moc omlouvám,“ odpoví trpělivě, „udělám vám nové.“

„A zase na něj budu čekat půl hodiny?“ posměšně poznamená muž směrem k davu lidí, jako kdyby očekával, že se do Elliota pustí taky. „Co kdybyste ho udělal správně hned napoprvý?“

„Připravím vám ho hned. Bude to za chvíličku –“

„Chci zpátky peníze.“ Kelímek s kávou znova šoupne Elliotovi před obličej.

Elliot zalapá po dechu.

Cuknou mu ruce.

Držák s kávou spadne.

Nezbývá nám než sledovat, jak se všechny čtyři kelímky řítí k zemi a jeden za druhým vybuchují jako nafukovací balonky s vodou. Všichni od nich uskočí, včetně Elliota, který si připlácne ruce na pusu a nastalou situaci si prohlíží – pult a jeho okolí se proměnily v krvavé bojiště potřísněné našlehanou kávou a poseté kostkami ledu a setnutými víčky.

„Jsem úplně pocákanej!“ vyštěkne muž s knírkem. Na jeho kalhotách přitom vidím pouze pár flíčků. Jenom hraje divadlo.

Elliotovi šla příprava káv od ruky, za kávovarem se jen míhal. Teď tu stojí jako opařený a všichni na něj našťavaně zírají – jenom kvůli tomu, že do jeho prostoru vtrhnul tenhle postrach.

Z kuchyně se znova vynoří manažerka. Když Elliota uvidí, vztekem zrudne. „Uklid' to, o objednávky se postarám já.“ Kolem pasu si uváže zástěru špinavou od mléka a Elliot odběhne pro mop.

„To teda doufám, že mi ten kluk zaplatí čistírnu,“ zakřičí muž.

Manažerka u šlehání mléka přikývne. „Nebojte, postaráme se o to.“ Přimhouří oči a obrátí se na Elliota táhnoucího ze zadní části kavárny kbelík s mopem. „Tohle se stalo už asi postý, Elliot. Budeme ti to muset začít strhávat ze mzdy.“

Elliot na to nic neřekne. Ale spodní ret se mu třese a dýchá schválně pomalu.

Srdce mi nad ním puká. Před hodinou jsem přesně takhle vypadal já a neslyšně jsem prosil vesmír, ať mě nechá zmizet.

Vzedme se ve mně vlna vzteku.

Elliot kávu rozlil kvůli tomu kreténovi, ale teď to ještě musí *sám* zaplatit?

Udělám krok do louže rozlité kávy a kostek ledu a panu Kníratému vrazím pod nos dvě dvacetidolarovky. „Byla to nehoda, to se stává. Tady máte peníze na čistírnu. Běžte tam i s tím vaším arogantním chováním, uvidíte, jestli to s váma vydrží. Jo a to kafe vám vychladlo, protože jste si do něj nalil smetanu. To smetana obvykle dělává.“

Pár zákazníkům stojících za ním zatleská a mužův knírek doslova zbělá. Vytrhne mi bankovky z ruky, rozzlobeně odchází a cestou si mumlá: „Mileniálové...“

„Mimochodem, my jsme z generace Z!“ zakřičím za ním.

Hannah a Maggie si mě překvapeně prohlíží. Trošku jsem překvapil i sám sebe.

Právě jsem si něco od cizího člověka nenechal líbit! Poprvé v životě.

Elliot se strašně nadře a nezaslouží si, aby s ním někdo takhle mluvil; takové jednání si nezaslouží, i kdyby se nepředřel. Nezaslouží si ho nikdo. Elliot se mým směrem usměje a s kbelíkem a cedulí POZOR, MOKRÁ PODLAHA zabočí za roh. „Děkuju,“ zašeptá a vytírá.

„Solidarita mezi gayi,“ zašeptám. „To neřeš.“

„Tak přece jenom pohádkový princ, co?“

Princ?

Když se mi Elliotova lichotka donese k uším, začnou mi brnět konečky prstů. Nepřešlapuju na místě. Nepřenáším váhu z nohy na nohu. Ke svému překvapení stojím nohama pevně na zemi.

Nemůžu si pomoci a usměju se.

Právě jsem v místnosti plné lidí na něco narazil. Na sebevědomí?

Najednou všechno dává smysl. Nemůžu se nechat zvat jako Hannah. Když budu jenom čekat, než někdo udělá první krok, nikdy se nedočkám. Musím být pohádkový princ. Když budu kluka číslo sto zvat na rande, nemusím u toho být nervózním a nezkušeným Micahem Summersem. Nemusím řešit, co si o mě myslí ostatní. Může to prostě být role, kterou sehraju.

Anonymní jsem i na Instaloves, tak proč bych v duchu nemohl být někdo jiný, pokud mě to zklidní a zvládnou díky tomu pozvat kluka na rande? Ne že bych předstíral, že jsem někdo jiný, prostě jen v duchu přepnu tlačítko a pomůže mi to si víc věřit.

Ať už jsi, kluku číslo 100, kdokoli a kdekoli, přichystej se na setkání s princem!

III. KAPITOLA

DÝNĚ

Dva týdny po té pohromě v Grantově parku skončil třeták (*jakej Andy???*). Co začaly prázdniny, moje nové já – pohádkový princ – každý den sebevědomě zvalo na rande jednoho kluka za druhým. Akorát teda když říkám „kluka“, myslím tím svůj obraz v zrcadle.

Co se týká hledání stého kluka, kvůli kterému bych tak velký krok udělal, nijak jsem se neposunul. Kluk číslo 100 musí být výjimečný a musí moje pozvání na rande přijmout. Nemůžu udělat krok zpátky a dál žít ve svých obrázcích. S Andym McDermottem to dopadlo katastroficky, ale jenom proto, že jsem nedostal odpověď, jakou jsem chtěl – ale už jsem *tak* blízko!

Kvůli těmhle pravidlům jsem ale na Instaloves nic nezveřejnil už tři týdny! Maggie s Hannah mi pořád opakují, že jsem příliš vybíravý a že můj profil za chvíli nebude nikoho zajímat.

A i když jsem ho ještě nenašel, nemůžu na něj přestat myslet. Kdo to asi je. Jak asi vypadá.

Už to úplně cítím. Teď jenom musím najít kluka, ke kterému to budu cítit.

Abych se od hledání trochu rozptýlil, jdu se večer projít do centra, koupit si věci na malování. Centrum Chicaga, kde jsou ulice letitých nízkých cihlových domů lemované stromy – a mrakodrap tady člověk skoro nezahledne –, má věčně podzimní atmosféru. Jakmile se ocitnu ve svém oblíbeném obchodě s výtvarnými potřebami *Rhapsody in You*, vdechnu vůni akrylových barev vznášející se ve vzduchu a prsty se mi rozběhnou po starých policích, veškeré myšlenky na kluky rázem pustím z hlavy.

Vezmu si nové balení uhlí v tužce a kapesní blok s kroužkovou vazbou. Když z obchodu vyjdu, sešit nadepíšu *Knížka mých poprvé*. Na první stránku napíšu *První kluk, kterého jsem pozval na rande*, vedle nadpisu nechám mezeru, kam – až se to stane – dopíšu datum.

Bloček mi mezi prsty přede magickou mocí. Jednoho dne bude celý popsáný: první rande, první pusa, první přespání a tak dále a tak dále. Myslel jsem si to správně – jakmile jsem si s tímhle záměrem bloček koupil, skličující pocit *Pozvu na rande vůbec někdy nějakého kluka?* vystřídala naděje.

Ano, pozvu.

Je možné, že mi u toho vybuchne srdce, takže ho někam pozvu a okamžitě zemřu, ale *pozvu* ho.

Pak nasednu do nadzemní linky, která obkružuje čtvrt' Loop v centru města, abych při vyhlídkové jízdě načerpal uměleckou inspiraci. Je na to ideální čas, zrovna se stmívá. Vlák se vine k centru, směrem k řece, z reklamního rámečku se na mě zářivě usmívá můj vlastní obličej.

Teda ne přímo *můj*. Tátův.

CHICAGSKÝ KRÁL JEREMY SUMMERS! RÁDIO
WNWC – TO JE GÓL!

Když narazím na jeden z jeho billboardů, je to, jako kdybych narazil na sebe – oba máme stejné hnědé oči, protáhlý římský nos a vysoké narůžovělé lícní kosti. Před Jeremym Summersem neuniknete. Jeho obličej na vás vykoukne ve vlacích, autobusech, na lavičkách v parku i po stranách budov a jeho podepsané fotky visí v každém bistro, pizzerii a automyčce, kam kdy zabloudil.

Nejspíš jsem předurčený být pohádkovým princem. Konec konců můj táta je král.

V reklamě nad našimi hlavami má začerněné přední zuby a pod pravým okem namalovanou oteklou modřinu. Plakátem chtějí připomenout dny jeho největší hokejové slávy, které vyvrcholily stříbrem na olympiádě ve Vancouveru, jeho fotkou na krabici od snídaňových lupínků Wheaties a bronzem ze Soči. Tohle celé pak vedlo k jedné řadě reality show *Přihraj mi!*, v níž Jeremy Summers účinkoval spolu se svou rozkošnou rodinkou.

Bohužel právě v *Přihraj mi!* se zrodil *Ufňukánek*. Přezdívka, kterou mi sestra vymyslela, se ujala, a dokonce z ní vznikla chlastací hra.

Napijte se pokaždé, když se Micah bezdůvodně rozbrečí!

I proto nechci nikomu prozrazovat, že jsou Instaloves můj profil. Kdyby lidi věděli, kdo obrázky kreslí, z fantastických příběhů by se rychle mohly stát příběhy ubohé.

Panorama rozprostírající se za nejbližším oknem všechny hnusné vzpomínky rychle zažene. V Chicagu sice nevidíte hvězdný svit, ale zato máme překrásné západy slunce. Je to ten nejčarovnější pohled, který město může nabídnout. Venku není taková tma, aby se z oken stala zrcadla, ale zároveň už není takové světlo, že by člověka oslepovalo. Vlak prostě jen kličkuje bludištěm mrakodrapů, mezi nimiž občas vykoukne zapadající slunce. Klesnou mi ramena a uvolním svaly, které jsem bezděčně zatímal.

Všichni cestující jsou krásní. Vodově oranžové světlo okamžitě vylepší všechno, co zalije. Obličej v něm jen září a v očích lidem jiskří flíčky zlatavých uhlíků.

Tohle by byla ideální chvíle potkat...

Ne, Micabu, aspoň jeden večer na stého kluka zapomeň!

Vlak vjíždí do stanice u knihovny Harolda Washingtona. Budova z červených cihel má na měděné střeše zelenou patinu a působí svěže a lákavě jako čerstvě utržené jablko.

Palác. Skvělé místo k...

NE, Micabu. Přestaň ho vyhlížet. Kluk číslo 100 přijde, až na to bude ten pravý moment.

Vlak s hlasitým skřípěním zastaví a několik stojících cestujících ztratí rovnováhu. Pevně se chytím madla u sedadla a upravím si bronzovou kašmírovou šálu. Bez ohledu na teplo jsem si ji přehodil přes tričko, abych svou image bohémského umělce pořádně podtrhl. Navíc je lehoučká jako pírkó a mám v ní krk jak v peřince. A vyniknou mi díky ní i světle hnědé oči.

Dneska jsem fakt cute. CO KDYBYCH POTKAL...

Tohle je poslední varování, Micabu!

Pak se dveře otevřou.

A dovnitř vejde *on*.

Je tak vysoký, že když prochází dveřmi vagonu, musí se trochu sehnout, má mužské tělo, ale chlapecký obličej. Hnízdo kudrnatých černých vlasů a kulaté světle olivové tváře, jen do nich štípnout.

Napadá mě jediné slovo: *osud*. Jsem očividně jasnovidec. Ta energie byla ve vzduchu. Kouzlo *Knížky mých poprvé* zafungovalo okamžitě!

Do vagonu vstoupí další lidé, kluk nacpanou uličkou táhne dvě plátěnky. Jsou k prasknutí plné knížek z knihovny, a tak mu dávají pořádně zabrat, ačkoli se mu pod rukávy černého křiváku rýsují svaly. Bunda v létě? Pro módu trpíme oba.

Působí tak bezradně, že se musím usmát.

„Dlouhý den. Normálně jsem daleko silnější, fakt,“ řekne kluk překvapivě hlubokým hlasem.

To mluví na mě? Letmo se na mě podíval. Musel si všimnout, že se usmívám.

Micahu, udělej něco! Moje nohy najednou váží několik tun.

Kluk obě tašky zvedne jako profesionální vzpěrač. Nespouští ze mě jiskřící oči. Přinutím se neuhnout pohledem, ale udržování očního kontaktu vyžaduje takovou míru zranitelnosti, že mi to sežehne chloupky na předloktí.

Zakření se a oči mu za kulatými tvářemi skoro zmizí.

Bezpochyby se dívá na mě.

Řekni něco! Mám příliš suché a rozpraskané rty.

Zaplaví mě dobře známý pocit a začne se mi zvedat žaludek.

Teď nejsi neschopný Micah Summers, který skoro pozvracel posledního kluka, kterého se pokusil někam pozvat. Teď jsi pohádkový princ a dokážeš naprosto COKOLI!

Jestli si budu dál tyhle příležitosti nechávat utéct a zůstanu mlčet, abych neriskoval potenciální odmítnutí, nebudu připravený nikdy. Jasnější signály než tyhle už snad ani neexistují – jsem v nacpaném vlaku vedle kluka připomínajícího trhlejší verzi prince Erika, který se na mě už několikrát usmál. Musím už něco udělat.

„Pojď si sednout!“ slyším se říct – zbytečně hlasitě – a neobratně vyskočím.

„Ne, kámo, to je v pohodě. Nečekám přece dítě.“ Kluk mě převyšuje skoro o třicet čísel. Tašky z knihovny, co drží v ruce, jsou skoro na úrovni mého hrudníku. Co kdybych byl třetí věc, kterou by musel zvednout a odnést? Nevážím o moc víc než taška knih. Vsadím se, že by to zvládl.

Chci, aby to udělal.

„To je jedno, už stojím, tak si prostě sedni... ups.“

Kolem mě se protáhne Filipínka ve středním věku oblečená do neonově modré teplákovky, a než s klukem stihneme v naší zdvořilé rozepři pokračovat, na uvolněnou sedačku se usadí. Nevzrušeně vytáhne paperback a začne si číst.

Kluk pokrčí rameny. „Podívej, cos způsobil. Teď si spolu musíme povídat.“

„Povídat? Taky to tak nesnášíš? *Ježíš!*“ Rezavé plechy vlaku se znova proberou k životu a hodí mě dopředu. Obličejem vrazím přímo do jeho opáleného a svalnatého krku. Ostudou se můžu propadnout. Pravou rukou, v níž pořád drží jednu z tašek z knihovny, mě chytí za rameno a já konečně získám ztracenou rovnováhu. Z místa, kde se mě dotknul, mnou pulzují elektrické vlny. Sevřel mě pevně a jistě.

Možnost, že by mě nechal spadnout, snad ani neexistovala.

„Promiň,“ zasměju se. Z výpravy k jeho hrudníku si odnáším čistou, svěží vůni. Pootočím hlavu na stranu. Dívat se přímo na něj skoro až bolí, obzvláště po tom, co se celý můj obličej ocitl na jeho hrudi, jako bychom rovnou přeskočili k třetímu rande.

Směje se se mnou. Hlubokým smíchem. Jeho basové tóny se mi odráží od ušních bubínků. „Haha, zkoušíš ohranej trik, spadnul jsem na tebe, protože vlak poskočil, jo?“

FLIRTUJE SE MNOU.

Potichu se zhluboka nadechnu a znovu se mu podívám do očí. „No jo, s klasikama si člověk nesmí zahrávat.“

Neodvážím se ani mrknout. Potřebuju, aby pochopil, že s ním flirtuju i já. Upřeně se mi dívá do očí, ani on nemrká. Je jasné, že tohle není jeden z těch citlivých kluků, co jsou sice na holky, ale s gayi sladce vtipkují a naše gayradary okamžitě přestávají fungovat. Upírá na mě hluboký pohled. Má pootevřené rty.

Dává mi najevo zájem.

Mám pocit, že každou chvíli dostanu infarkt.

Jak je rozpustilý, srší vřelou a lákavou energií, tak je strašně jednoduché se na něj dívat a mluvit s ním. Tohle se mi nikdy předtím nestalo. Takhle se člověk cítí, když o něj někdo stojí.

Zblízka není jeho kožená bunda jenom klasicky černá. Rukávy jsou v jemných a nesmírně složitých vzorech protknuté karmínovými a svítivě oranžovými vlákny. „To jsou... úponky?“ zeptám se.

„Jo, koukni.“ Kluk na místě udělá otočku a ukáže mi svoje široká záda. Teď je vzor jasnější, je to dýně. Nad ní se to jen hemží úponky s lístky, které vyrůstají z dýně směrem nahoru a pak se dál plazí po rukávech bundy. Je to jako punková variace podzimu.

„Cool! Takže dýňová sezona u tebe začíná v červnu?“

„Už to tak bude,“ zachichotá se a obrátí se zpátky na mě. Na tvářích, které si vyloženě říkají o pár štípanců, se mu udělají d'olíčky. Vlak zatáčí kolem Loopu a mezi budovami vyšlehne paprsek skomírajícího světla. Zalije nás zlatem.

OK, slunce, chápu, chápu.

Tohle je kluk číslo 100.

„Věci s dýňovým motivem jsou většinou trošku nevkusný,“ poznamenám, „tím nechci nevkusný věci pomlouvat, já pro nevkus žiju, ale tenhle krivák je fakt stylový.“

„Z veganské kůže. Nechci, aby sis o mně snad myslel něco špatného.“

„To by mě ani nenapadlo.“

„V mojí honbě za módou nebylo ublíženo ničemu živému. Kromě tohotohle prstu, který potřeboval tři stehy.“ Kluk si se zabručením posune tašku v levé ruce výš a natáhne přede mě otevřenou dlaň, bříškem prostředníčku se táhne jemná jizvička.

S vytřeštěnýmá očima pokývnu k jeho bundě. „To je tvoje práce?“